

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ ΚΓ' - ΤΕΥΧΟΣ 92
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004
ΚΩΔΙΚΟΣ 3536

Χειροτονία του νέου Μητροπολίτου Καμερούν κ. Γρηγορίου

Ο Μακαρ. Πατριάρχης κ. Θεόδωρος
τελεί την εις Επίσκοπον χειροτονία
του Μητροπολίτη Καμερούν κ. Γρηγορίου.

Τήν Πέμπτη 25 Νοεμβρίου 2004, έορτή της αγίας μεγαλομάρτυρος Αικατερίνης ο Μακαρ. Πατριάρχης Άλεξανδρείας κ. Θεόδωρος τέλεσε την εις Επίσκοπον χειροτονία του έψηφισμένου Μητροπολίτη Καμερούν κ. Γρηγορίου Στεργίου, στον ιερό ναό του αγίου Σάββα του Άγιασμένου, στην Άλεξάνδρεια, πηλαιοιούμενος από Άρχιερείς του θρόνου της Άλεξανδρείας, Άρχιερείς άλλων Έκκλησιών, κληρικούς του Πατριαρχείου και κληρικούς από την Ελλάδα.

Άπευθυνόμενος ο Μακαριώτατος, κατά την χειροτονία, στο νέο Μητροπολίτη τόνισε, κυρίως, τή σημασία του μυστηρίου της ιερωσύνης και μεταξύ άλλων είπε: «*Η σημερινή ημέρα είναι ημέρα Πεντηκοστής. Τό Πανάγιο Πνεύμα επιδημεί και πάλι για να όλοκληρώσει και τελειοποιήσει τό έργο της ανάληψης και της σωτηρίας της δικής σου και των ανθρώπων που σου έμπιστεύεται. Η ιερωσύνη πού στην πληρότητά της αναδέχεται σήμερα καθώς όρίσκεισαι στά κράσπεδα του ιεροϋ θυσιαστηρίου, είναι ένα μεγάλο και συνεχές θαύμα, πού απεργάζεται μέσα στην Έκκλησία ή φιλανθρωπία του Θεοϋ. Αυτό αποτελεί την πίστη και την έμπειρία της Έκκλησίας.*

Τήν αίσθηση αυτή του μυστηρίου και του θαύματος για την ιερωσύνη είχαν όλοι οι άγιοι και άξιοι λειτουργοί του Θεοϋ. Έζησαν την ιερωσύνη τους σαν ένα άπέραντο μυστήριο. Τήν είδαν και την ύπηρετησαν σαν ένα μεγάλο θαύμα...

...Η ιερωσύνη είναι δωρεά και χάρισμα. Και χάρισμα είναι κάτι πού μάς δίδεται κατά χάριν και παρ' άξίαν. Κανείς δέν δικαιούται τό χάρισμα. Ούτε μπορεί να τό άπαιτήσει ή να τό εξαγοράσει. Όποιος και άν είναι αυτός. Όσα προσόντα και άν διαθέτει. Όσο μεγάλη κι άν είναι ή προσωπική του άξία. «Ουκ έαυτώ τίς λαμβάνει την τιμήν, αλλά καλούμενος υπό του Θεοϋ, καθάπερ και Άαρών» (Έβρ. 5,4)...

...Η ιερωσύνη είναι και άποστολή, άποστολική κλήση, άποστολικό χάρισμα και άποστολικό έργο... Στά πρόσωπα των Επισκόπων και έν γένει των κληρικών της Έκκλησίας συνεχίζεται ή άποστολή του Χριστοϋ. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη». Και σύ καλείσαι να ύπηρετήσεις αυτή τή σοβαρή υπόθεση της ιεραποστολής, πού είναι ή πνοή της Έκκλησίας μας.

...Η ιερωσύνη είναι διακονία και θυσία. Είναι «έργον διακονίας» πού σημαίνει ταπεινή ύπηρεσία και θυσιαστική προσφορά προς τους άλλους, τους άδελφούς μας, τους οποίους αναλαμβάνουμε να διακονήσουμε...

...Ιδιαίτερα εσύ αναλαμβάνεις να διακονήσεις τους άδελφούς μας στο Καμερούν, στο Τσάντ, στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία με θυσιαστική προσφορά και ευαισθησία...

...Και κλείνοντας τίς σκέψεις μου αγαπντέ μου Γρηγόριε, θέλω να επαναλάβουμε μαζί τό

διάλογο του Ίησοϋ με τον κορυφαίο μαθητή του, στην ήσυχη άκρογιαλιά της Τιβεριάδος, έπιβεβαιώνοντας του λόγου τό άληθές: «Σίμων Ίωνά αγαπάς με πλείον τούτων; λέγει αυτώ· ναί, Κύριε, σύ οίδας ότι φιλήω σε, λέγει αυτώ· βόσκει τά άρνία μου. λέγει αυτώ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ίωνά αγαπάς με; λέγει αυτώ· ναί, ποιμένε τά πρόβατά μου. λέγει αυτώ τρίτον· Σίμων Ίωνά, φιλείς με; έλυπήθη ο Πέτρος ότι είπεν αυτώ τρίτον, φιλείς με; και είπεν αυτώ· Κύριε, σύ πάντα οίδας σύ γινώσκεις ότι φιλήω σε. λέγει αυτώ ο Ίησοϋς· βόσκει τά πρόβατά μου».

Στήν αντίφωνσή του ο νέος Μητροπολίτης Καμερούν κ. Γρηγόριος ανέφερε:

«Εϋχαριστίες έκ βαθέων αναπέμπω αυτήν την ώραν, Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, προς τον έν Τριάδι Άγιον Θεόν και τους Πάτρονές μου Άγιους ένώπιον του μυστηρίου της Άρχιερατικής Διακονίας εις τό όποιο εκλήθην να εισέλθω άφάτω Θεοϋ εϋσπλαχνία.

Συγχρόνως όμως, δέος κατέχει τον ψυχικό μου κόσμο και τρέμω και δειλιώ μπροστά στην άποκάλυψη και εκδίπλωση του σχεδίου της Προνοίας του Θεοϋ για την μηδαμινότητά μου.

Θά έλεγα ότι, κατανοώ την εκπληξιν του Προφητάνакτος Δαβίδ όταν, ένω έβόσκει τό ποιμνιο του πατρός του, έμφανίζεται ξαφνικά ο μέγας Προφήτης Σαμουήλ και τον χρίει βασιλέα του Ίσραήλ και είναι πλέον ο «κεχρισμένος» την ήγεσίαν του λαοϋ του Θεοϋ... και «έδόθη εις τάς χείρας του ή κρίσις και ή δικαιοσύνη, ο πόλεμος και ή ειρήνη, ή αγαθωσύνη και ή σοφία...».

Και κατανοώ μέν, την άπορία του Δαβίδ, δέν βρίσκω όμως, οϋδέν των όσων διέθετε ή προσωπικότητα του Δαβίδ, όπως, ή βαθεία αίσθηση της μετανοίας, ή δύναμη της συντριβής και ή ακατάπαυστη προσευχή, οι όποιες τον έπιβεβαίωσαν ως προφήτη και άγιον.

Τό μόνον πού συντηρεί την ύπαρξή μου είναι ή συναίσθηση της πτωχείας μου άπέναντι των ευθυνών της επισκοπικής διακονίας και ή έλπίδα στο άπειρον έλεος και τό ανεξάντλητον της αγάπης του Θεοϋ.

Γνωρίζω, ότι οϋδέποτε θά φανώ άντάξιος των ευθυνών της άρχιερατικής διακονίας και οϊον μέ θέλει ο Θεός, θαρρώ όμως, και αναλαμβάνω την

τιμή της ευθύνης αυτής, διότι Ύμεις, Μακαριώτατε Δέσποτα, αναβλέψατε εις έμέ και άποθέσατε στην άσημαντότητά μου τίς έλπίδες Σας.

Τολμώ και άποδέχομαι, διότι ή περί την Ύμετέραν σεπτήν Κορυφήν Άγία Σύνοδος έψήφισεν τίς έλπίδες της και τίς εναπέθεσεν στην έλαχιστότητά μου.

Έναπέθεσεν εις έμέ, την διακονία της αγάπης και της Εϋχαριστίας της Έκκλησίας της παροικούσης εις τά όρια της Μητροπόλεως Καμερούν και όχι μόνον, αλλά ήλιπσεν και έλπίζει διά τον Εϋαγγελισμόν των μακράν του Εϋαγγελίου ευρισκομένων άδελφών.

*Τό μέγεθος της ευθύνης; Τεράστιον!
Ή τιμή της ευθύνης; Άποστολική!!!*

Έγώ, έν μέσω των ευθυνών και των έλπίδων, αυτό πού έχω να δώσω είναι μόνον ο ίδιος μου ο έαυτός, τον όποιον θέτω εις την διάθεσιν των Έκκλησιαστικών προθέσεων της Ύμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητας και εις συμφωνία των έλπίδων της ψηφισάσης με Άγίας Συνόδου.

Ένώπιον του θυσιαστηρίου του Θεοϋ, της Μακαριότητός Σας, ένώπιον των Συνοδικών Άρχιερέων και του πληρώματος της Έκκλησίας καταγράφω και υπόσχομαι, ευχαρίστως, ότι θά αναλώσω έμαυτόν εις την Διακονία και τον ευαγγελισμόν του Λαοϋ του Θεοϋ εις την λαχοϋσαν μοι Μητροπολιτικήν Έπαρχίαν...

Τέλος ευχαρίστησε, όπως συνηθίζεται, τους γονείς του και όλους όσους συνέβαλαν ώστε να φθάσει σήμερα να λαμβάνει από τά χέρια του Πατριάρχη την άρχιερωσύνη.

Τό μεσημέρι παρατέθηκε γεϋμα προς τιμήν του Μακαριωτάτου από τον νεοχειροτονηθέντα.

